

sodbo“, ki bo na svetu res razdelila pravico. Glad in mraz pa prisilita ostale družinske člane, da vzamejo v roke beraško palico.

Če izvzamemo nekatere redke izjeme, kažejo njegovi verzi izredno tehnično dovršenost. Večkrat so prava godba. Z glasovi a, u, au, ki so za beloruščino tako značilni, zna z otožno muziko svojih verzov izredno poudariti otožno vsebino. Globoke misli, lep jezik in krasne prispodobe še bolj povzdigujejo umetniško vrednost del Janke Kupale in mu pripravljajo mesto med največjimi osebnostmi svetovne književnosti. Prevajanje njegovih del v naš jezik bi pomenilo za slovensko kulturo pridobitev svežih sokov zdravega, mladega slovanskega narodnega organizma.

PESEM OBEŠENCEV

Epitaf v obliki balade, ki jo je zložil Villon zase in za svoje pajdaše, ko je čakal, da bo z njimi vred obešen.

A L O J Z G R A D N I K

O brat, kristjan, ne hodi kar naprej!
 Postoj, ne bodi trdega srca,
 sočutje z nami, revami, imej,
 saj Bog ti nékdaj že plačilo da.
 Poglej, tu sedem, osem nas binglja.
 Kar smo trebuščkov si preveč mastili,
 žro črvi jih in se cefrajo gnili.
 Prah skoro bomo, zdaj še kost in kite.
 Naj nihče nas z zbadljivkami ne šili.
 Da prizanesi nam, Boga prosite!

O brat, nikar ne maši si ušes
 pred našo prošnjo. Če se nam godi
 kot zaslužili smo, je vendar res,
 da mnoge so butice brez soli.
 Preprosi, naj obrne v nas oči,
 Sinú Marije, Blažene Device!
 Ko že namenjene so nam te vice,
 naj nas otme od pekla muk; če zvite
 kosti so, duša čuti še krivice.
 Da prizanesi nam, Boga prosite!

Deževje nam izpralo je telo
in solnca žar nas vse je počrnel,
vran nam oči je že izkljuval dno,
obrvi izpukal, strgal mrežo črev.
O, če bi človek stolček zdaj imel!
Tako le gugamo se in igrača
smo vetru, ki nas sem in tja obrača.
Nikar v to bratovščino ne vstopite,
saj nismo družba niti za berača.
Da prizanesi nam, Boga prosite!

P r i p o r o č i l o .

O Jezus, ki imaš čez nas oblast,
da Péklo nas ne vjame v svojo past,
Te prosimo pomoči in zaščite.
Vi pa ne hódite oči sem past,
da prizanesi nam, Boga prosite!

VILLONOVA BALADA

A L O J Z G R A D N I K

O d žeje pri vodnjaku jaz medlim,
ko ves gorim, mi je leden obraz,
v domačem kraju, tujec vsem se zdim
in ob žerjavici me stresa mraz.
Gol kakor črv, nališpan kakor pav,
brez nade upam, smejem se solzav.
Tolažba mi je morje bolečin,
ko v stiskah sem, sem najbolj sreče sit.
Sem velikaš brez cvenka in graščin,
povsod priljubljen in povsod razvpit.

Le neverjetno, mi je prav gotovo,
in temno, kar je jasno vsem ljudem.
O tem le dvomim, kar ni drugim novo
in gol slučaj samó je, da kaj vem.
Dobivam vse in tratim oberoč
in zjutraj molim: „Bog daj lahko noč!“